గుడ్డి వాళ్ళు!

సంపత్

"సిస్టర్! మంచినీళ్ళు!"

మెల్లిగా అన్నాను, అటూ యిటూ కదులుతూ బెడ్ మీద.

కాని ఎవరూ సమాధానం యివ్వలేదు. అసలు అలికిడి కూడా కాలేదు. ఒళ్ళంతా చెమట పోస్తోంది. సీలింగ్ ఫ్యాన్ తిరగటం లేదుకాబోలు.

మరోసారి పిలిచాను నర్స్‌ని పెద్దగా. సమాధానం నిల్.

నోరెండిపోతున్నట్లుంది. చేతులతో బెడ్ ప్రక్క ఉన్న టీపాయ్‌ని తడిమాను. ఖాళీ మగ్ తగిలింది. నీళ్ళున్నాయో లేవో!

నోరు తెరిచి వంచుకున్నాను. ఏడెనిమిది చుక్కలు పడ్డాయి. ఫరవాలేదు. నోరు తడిసింది.

సిస్టర్‌ని పిలిచాను పెద్దగా, మరోసారి. ఈసారీ జవాబు రాలేదు.

చెవులు రిక్కించి విన్నాను. ఎటువంటి శబ్దమూ లేదు. ఇప్పుడు గమనించాను ఒక ఆశ్చర్యకరమయిన విషయాన్ని. ఏమిటది? ఎప్పుడూ రోడ పెడుతూ తిరిగే కార్లు, లారీలతో రణగొణగా ఉండే ప్రదేశం యిది. ఆవేళ పిన్ డ్రాప్ సైలెన్స్‌గా వుంది. చీమ చిటుక్కుమన్నా వినిపించేంత నిశ్శబ్దం. నన్ను వేరే చోటికి మార్చారా?

కళ్ళకి ఉన్న కట్లు పీకేసుకుందాం అనిపించింది ఆ నిశ్శబ్దాన్ని వింటుంటే. ఎందుకింత నిశ్శబ్దంగా వుంది? మూడో ప్రపంచ యుద్ధం జరిగి అందరూ నాశనమయ్యారా? నాకు పిచ్చెక్కుతున్నట్లుంది ఈ నిశబ్దాన్ని చూస్తుంటే. యుద్ధం మాత్రం వచ్చివుండదు. వస్తే, నేను ఉండే ప్రశ్నే లేదు.

నాలుగయిదు మారులు పిలిచాను సిస్టర్‌ని. రోజూ పిలవగానే వచ్చే సిస్టర్‌కి ఏమయింది? నిజంగా చాలా మంచిది ఆవిడ. "నైటింగేల్"ని నేనెరగను కాని, ఈమె సేవలు చూస్తుంటె ఆమే అనిపించేది నాకు.

నాలో ఆత్రుత ఎక్కువయింది. చూడటానికి కళ్ళు లేవు. కంటి చుట్టూ కట్లున్నాయి. నెల క్రితం ఆక్సిడెంట్ జరిగింది నాకు.

కంటికి ప్రమాదమని ఆపరేషన్ చేశారు మూడు వారాల క్రితం.

మొన్న డాక్టర్ వచ్చి, మరో రెండు రోజుల తరు

వాత కట్లు విప్పుతానని అన్నాడు. అంటే రేపు.

బస్సులు, రైళ్లు, కేకలు, గోలలు యివేమి లేవు. అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. స్మశాన నిశ్శబ్దం.

రోజూ అలవాటయిన శబ్దాలు, ఈవేళ విన్పించక పోతుంటే, అదోలా వుంది. ఒకవేళ నాకు బ్రహ్మచెముడు రాలేదు గదా?

అప్పుడే, ఎక్కడో, ఏదో పిట్టఅరుపు విన్పించకపోతే నాకు నిజంగా చెముడనుకునే వాణ్ని.

కాని... సిస్టర్ ఏమయింది? ఎందుకు రాలేదు? ఈరోజు సెలవు పెట్టి ఎటయినా వెళ్ళిందా? నాకు చెప్పకుండా వెళ్ళదే?

నేనే విప్పదీసుకుంటే, కట్లు?

ఊహుఁ! డాక్టర్ రేపు విప్పుతానని చెప్పాడు. తొందర పడటం దేనికి?

కాని నా మనస్సూరుకోవటం లేదు. ఏదో జరిగిందన్న ఆతృత, ఆందోళన.

చటుక్కున గుర్తొచ్చింది నాలుగు రోజుల క్రితం సంఘటన.

ఆ రోజు ఎంతో సంతోషంగా వచ్చింది సిస్టర్, నా దగ్గరికి. ఆమె ఆనందానికి కారణం అడిగాను. "ఆకాశంలో అద్భుతం!" అంది చిన్నగా నవ్వుతూ.

"అంటే?" అన్నాను ఏమీ అర్థంగాక.

ఆ రోజు సాయింత్రం ఆకాశంలో రంగు రంగుల ఇంద్ర ధనుస్సు కన్పిస్తోందని చెప్పిందామె. మామూలుగా ఇంద్ర ధనుస్సు కాదని, కనీసం పదిహేను వర్ణాలయినా ఉంటాయని చెప్పింది. అన్నిట్లోకి నీలవర్ణం బాగా కాంతి

వంతంగా కన్పిస్తుందని, దానిలోనుంచి స్పార్కిల్స్ మాదిరి వెలువడుతున్నాయని, ఆ దృశ్యాం చూడకపోతే జన్మ వ్యర్థం అయినట్లుగా చెప్పిందావిడ.

ఆమె వర్ణిస్తున్న ఆ దృశ్యాన్ని ఊహించుకుంటుంటే అప్పుడే కండ్ల కట్లు పీకేసుకోవాలన్నంత ఆతృత కల్గింది. కాని ఆమె బలవంతం మీద ఆగిపోయాను.

నగరంలో ప్రజలు ఎక్కడి వారక్కడే ఆగిపోయి, ఆ దృశ్యాన్ని తిలకిస్తున్నారట! పేదా, గొప్పా; చిన్నా, పెద్దా తారతమ్యం లేక ప్రతి ఒక్కరు దానిని తిలకిస్తున్నారని చెబుతుంటే నాకు ఈర్ష్యగా, నామీద నాకే జాలి, కోపం రెండూ కలిగాయి...

ఆ రోజు అంత స్పీడ్‌గా డ్రైవ్ చేయకపోతే, నాకీ ఆక్సిడెంట్ జరిగేది కాదు. నా కళ్ళకు ఆపరేషన్ జరిగేదీ కాదు. అందరితో పాటే నేనూ ఆ రంగుల ఇంద్ర ధనుస్సును చూచి ఆనందించే వాడిని.

ఆరోజు సాయంత్రం ఆ దృశ్యం వున్న నల్భై నిమిషాలూ పౌర జీవనం స్తంభించినట్లయిందిట. మరునాడు రేడియోలు, పత్రికల నిండా అవే వార్తలూ, ఆ ఫోటోలేనట. శాస్త్రజ్ఞులకు కూడా ఆ ఇంద్ర ధనుస్సు ఎలా సంభవించిందో అర్థం కాలేదుట.

మరునాడు కూడా ఆ సమయానికి, అదే దృశ్యం సంభవించిందని చెప్పింది సిస్టర్. ఆ హాస్పిటల్‌లో అదే చర్చ. ఆ నీలివర్ణం, ఆ స్పార్కిల్స్‌ని తప్పకుండా చూడాలని అనుకుంటుంటె నా మనసు ఎంత ఆతృత పడిందో, నా దురదృష్టాన్ని ఎంతగా తిట్టుకున్నానో చెప్పలేను.

ప్రపంచమంతటా సంచలనం రేకెత్తించిన ఆ

యింద్ర ధనుస్సుని చూడలేక పోయానే అన్న బాధతో నాకు నిద్రపట్టలేదు. మనసు కలతబారినట్లయింది. డాక్టర్ సలహాపై నాకు మత్తు మందు ఇచ్చింది సిస్టర్ నిన్న.

తిరిగి తెలివి వచ్చేసరికి పరిస్థితి యిది!

దాదాపు గంట గడిచినా ఎటువంటి శబ్దమూ లేదు.

నా మనస్సు కట్లు విప్పమంటోంది. వివేకం వొద్దని హెచ్చరిస్తోంది. కాని నా మనస్సులో ఏదో భయం. దానితోపాటే అనుమానం. జరగకూడనిది ఏదయినా జరిగిందా? ఒక్కసారిగా ఎందుకింత నిశ్శబ్దం?

కనీసం ఆ సంగతి తేల్చుకోవటానికయినా కళ్ళు విప్పాలి. చెమట పట్టుతోంది బాగా. దానికి తోడు దాహంకూడా మొదలయింది.

అది రాత్రో, పగలో, ఉదయమో, సాయంత్రమో తెలియటం లేదు.

చివరకు కట్లు విప్పుకోవాలనే నిర్ణయానికి వచ్చాను.

జాగ్రత్తగా విప్పాను కట్లు. కళ్ళమీద దూది ఉంది. దానిని కూడా తీశాను.

ఒక్కసారిగా వెలుగు చూడకూడదని నాకు తెలుసు. మంచం మీద వున్న దుప్పటిని నిండా కప్పుకున్నాను.

2

తెరుస్తున్నాను కళ్ళు! నెమ్మదిగా...అతి నెమ్మదిగా!!

అంచెలంచెలుగా, విప్పీ విప్పనట్లుగా విప్పుతున్నాను కంటి రెప్పల్ని.

విపరీతమైన నొప్పి కళ్ళల్లో! కళ్ళమ్మట నీళ్ళు కారుతున్నాయి. దూదితో అద్దేశాను జాగ్రత్తగా. కళ్ళు మండుతున్నట్లున్నాయి.

కొంచెం తెరిచి, మరలా మూసుకున్నాను.

దాదాపు అయిదు నిమిషాల అనంతరం పూర్తిగా తెరిచాను. కళ్ళల్లో నీళ్ళు, మంట తగ్గలేదు. మరోసారి అద్దుకొన్నాను, దూదితో.

దుప్పటి ఉండటం వల్ల వెలుతురు సరిగ్గా పడటంలేదు. దుప్పటిని నెమ్మదిగా తొలగించాను.

కళ్ళచుట్టూ ఏదో పొర. కళ్ళమ్మట నీళ్ళు నిండుతున్నట్లు ఏదో పొర. ఏదీ సరిగ్గా కన్పించటం లేదు. అస్పష్టమయిన ఆకారాలు. ధారగా కారుతున్న నీటిని తుడుచుకున్నాను. కంటిలోని మంట తగ్గినట్లుగా వుంది.

కళ్ళని నెమ్మదిగా మూసి, మరలా నెమ్మదిగా తెరిచాను. అయిదు నిమిషాలలా చేయటం వల్ల, కళ్ళు తేటపడ్డాయి. ఇప్పుడు కళ్ళు బాగా కన్పిస్తున్నాయి కూడా! స్పష్టంగా చూడగల్గుతున్నాను ప్రతి వస్తువునీ.

గది తలుపులు వేసి వున్నాయి. లోపలికి వెలుతురు రావటం లేదు సరిగ్గా. ఫాను పని చేయటం లేదు.

ఒక్కటి మాత్రం నిశ్చయం. ఇది రాత్రి కాదు. పగలు గదిలో కొస్తున్న వెలుతురు వల్ల ఆ సంగతి నిశ్చయంగా చెప్పగలను.

నెమ్మదిగా కళ్ళు మూసుకున్నాను, మరో పావుగంట గడిచిన తర్వాత తెరిచాను. ఈ పావుగంటా నా తలలో విపరీతమయిన ఆలోచనలు.

అప్పటికీ ఎటువంటి అలికిడీ లేదు.

ఆకలికూడా విపరీతంగా వుంది. నిన్న సాయంత్రం అనగా తిన్నాను. రాత్రి మార్నింగ్ ఏమీ తినలేదు. మత్తులో వున్నాను. లేక సిస్టర్ రాలేదో?

కళ్ళు మూసుకునే ధ్వనులేమయినా విన్పిస్తాయేమో నని ఆలకించాను. ఊహుఁ! పిన్ డ్రాప్ సైలెన్స్. నా మనస్సేదో కీడుని శంకించింది.

కడుపులో విపరీతమయిన ఆకలి. ముందేదన్నా తినాలి. ఈ నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక పోతున్నాను. మందులుంచే 'టీపాయ్' చూశాను. మందులు తప్ప మరేమీ లేవు. ఖాళీ మగ్ కూడా.

అరగంట తర్వాత లేచి నిలబడ్డాను. బాగా నీరసంగా ఉంటం వల్ల తూలి పడబోయి, మంచం పట్టుకొని నిలబడ్డాను.

కళ్ళు కన్పిస్తున్నాయి గనుక, ఇప్పుడేమయిన చేసుకో గలను నాకోసం! ఇప్పుడు నా మనస్సు "వినవస్తున్న శబ్దాన్ని" గాని, మరో సంగతిగాని ఆలోచించటం లేదు. ఆకలి! ఘోరమయిన ఆకలి. ఎంతటి ఘాతుకాన్నయినా చేయించగల ఆకలి.

తలుపుల వద్దకు నడిచాను నెమ్మదిగా. తలుపులు తెరిచాను. ఇంద్ర ధనుస్సు గుర్తుకొచ్చింది.

బయట ఎండకి కళ్ళు చెదిరినట్టయ్యాయి. కళ్ళు మూసుకుని, రెండు నిమిషాలనంతరం తెరిచాను నెమ్మదిగా. కాంతి అలవాటు పడేంతవరకు అక్కడే నిలబడిపోయాను.

ఉదయం పదిగంటలవుతుందేమో! నేనున్నది అయిదో అంతస్థు. ఆ అంతస్థులో ఉన్న జనమే తక్కువ. కాని యిప్పుడెవరూ లేరు. వరండా చివరకు పోయి, క్రిందికి తొంగి చూశాను నెమ్మదిగా.

రోడ్ మీద ఎవరూ కన్పించలేదు. నాలుగయిదు కార్లు అక్కడక్కడ ఆగి వున్నాయి.

లిఫ్ట్ పనిచేయటం లేదు. నీరసంగా, కాళ్ళీడ్చుకుంటూ మెట్లవద్దకు నడిచాను.

క్రింద అంతస్తులలో కూడా ఎటువంటి అలికిడీ విన్పించ లేదు. హాస్పిటల్ అంతా మూగపోయిందెందుకని? అసలు ఏం జరిగింది? చెవులు రిక్కించి విన్నా ఎటువంటి శబ్దం విన్పించటంలేదు.

ఇక్కడే కాదు...ఇంకెక్కడా...రోడ్ మీద, వీధిలో పేటలో, చివరికి నగరంలో కూడా ఎటువంటి శబ్దమూ లేదు.

అందరూ ఒక్కసారి చచ్చిపోయారా?

స్టోర్ రూం ఎక్కడుందో తెలుసు. అటు వైపు నడిచాను. దారిలో ఎవ్వరూ ఎదురు పడలేదు. క్రింది అంతస్థులో అటు వైపు చివరి గది స్టోర్ రూమ్.

ఒక్కొక్క మెట్టే దిగుతూ, వెళుతున్నాను. విపరీత మయిన నీరసం, ఆకలి.

పేషంట్స్ ఏమయ్యారు? వాళ్ళకి ఏమయింది?

చివరికి ఎలాగయితేనేం దిగాను. స్టోర్ రూం వైపు అడుగులేశాను. దానిని సమీపిస్తుండగా కలకలం విన్పించింది.

ఆనందంతో ఆగిపోయాను. అమ్మయ్య! నేననుకున్నది ఏదీ జరగలేదన్నమాట!!

ఆ కలకలంకూడా ఒక్క క్షణమే! స్టోర్ రూంనుంచే!!

దాని దగ్గరకు నడిచాను. స్టోర్ రూం తలుపులు మూసి వున్నాయి. నెమ్మదిగా తెరిచాను. కిర్రుమంటూ తెరుచు కున్నాయి.

లోపల__

క్రిక్కిరిసినట్లున్నారు పేషంట్లు, హాస్పిటల్ సిబ్బంది. వీళ్ళంతా ఎందుకు చేరారిక్కడ?

"ఎవరూ?" అరిచా రెవరో.

ఉలిక్కిపడ్డాను. ఏం జవాబు యివ్వాలి?

"ఎవరంటే మాట్లాడరేం?"

మనిషి ఎదురుగావుంటే ఎవరని అడుగుతారేమిటి? కళ్ళుకూడా బాగానే వున్నాయి. పిచ్చెక్కిందా వీళ్ళకి.

"నేనే!" అనబోయాను.

కాని అంతలోనే నలుగురయిదుగురు, గుమ్మంవైపు అడుగులేయటంతో నా గొంతులోని మాట, గొంతులోనే ఆగిపోయింది.

"గాలికేమన్నా తెరుచుకుందేమో?" ఎవరో అంటు న్నారు.

"కాదు. ఈ తలుపులు బలమైనవి. అంత సులభంగా తెరుచుకోవు!" తడుముకుంటూ వస్తున్నారు ఆ మనుషులు. కళ్ళు మామూలుగా వున్నా, చూపు వున్నట్లు లేదు. అంటే...!

అదిరిపడ్డాను. ఎవ్వరికీ చూపు లేదా? అంతా అంధు లయ్యారు? ఎందుకో భయం వేసింది. చటుక్కున వెన కడుగు వేసి, రోడ్ మీదకు పరుగెత్తాను.

3

రోడ్ మీద చాలాదూరం పరుగెత్తాక కాని, దడ తగ్గ లేదు. వంట్లో వున్న నీరసం, ఆకలి ఎగిరిపోయాయి.

ఏమయింది వీళ్ళకి? ఎందుకు గుడ్డివాళ్ళయ్యారు? ఎక్కడా జనసంచారం లేదు. ఎక్కడ చెత్తంతా అక్కడే వుంది. లారీలు, బస్లు, కార్లు, సైకిళ్లు యెక్కడి

వక్కడే ఆగివున్నాయి అడ్డదిడ్డంగా.

నా మనసులోంచి యేదో భయం పుట్టుకొచ్చింది. అందరూ గుడ్డివాళ్ళు కాలేదు గదా కొంపదీసి? గుడ్డివాళ్ళయినా ఎక్కడికి వెళతారు? అసలెందుకు గుడ్డివాళ్ళయ్యారు?

ఆ ఇంద్రధనుస్సు గుర్తుకొచ్చింది. దాని ప్రభావమా? అయివుండదు. చాలాదూరం నడిచాను. ఎదురుగా స్వీట్స్ షాపు కన్పించటంతో మరలా ఆకలి గుర్తుకొచ్చింది.

దుకాణాలన్నీ తెరిచే వున్నాయేం? ఎవరూ లేరేమిటి? అనుకుంటూ షాపు దగ్గరికి నడిచాను. కడుపు పట్టినన్ని స్వీట్లు తిన్నాను.

ఆకలి తీరాకగాని జనం సంగతి గుర్తుకు రాలేదు. ఆలోచిస్తుంటే అంతా వింతగా వుంది. తెరిచివున్న దుకాణాన్నీ, షాపుల్నీ, ఆఫీసుల్నీ వదిలి వీళ్ళంతా యెక్కడికి పోయారు? రద్దీగా వుండే మెయిన్‌రోడ్ యింత నిర్మానుష్యంగా వుండటానికి కారణం ఏమిటి?

ఎవరయినా యుద్ధం ప్రకటించారా? మరేదయినా జరిగిందా?!

ప్రక్కనే వున్న షాపులోనుంచి ధణేల్‌మని యేదో క్రిందపడిన శబ్దం విన్పించింది.

ఉలిక్కిపడ్డాను చిన్నగా. ఎవరో వుండివుంటారు.

షాపు నేమ్‌బోర్డు చూశాను. ఏదో పెయింట్స్ షావు అది. గబగబ లోపలికి నడిచాను. లోపల వెలుతురు సరిగా లేదు. ఆ మసక కాంతిలో కన్పించిన దృశ్యం చూసి అప్రతిభుడినై పోయాను.

పండు ముసలివాడు ఏదో తడుముతున్నాడు, అరలలో.

పెయింట్ డబ్బా నొకదానిని తీసుకుని, మూత తెరిచి, నోట్లో పోసుకోబోతున్నాడు. ఆ షాపులోకూడా ఇతరు లెవరూ లేరు.

అయితే ఈ ముసలివాడికికూడా కళ్ళు లేవా? లేక వృద్ధాప్యంవల్ల కన్పించటం లేదా?

చటుక్కున ముందుకురికి, అతని చేతుల్లోంచి డబ్బా లాక్కున్నాను.

"ఎవరూ?" కోపంగా అడిగాడా ముసలివాడు.

"నేనే!" అన్నాను; ఏమనాలో తెలియక.

"ఎవరయితేనేం? నా చేతుల్లో బాటిలుని యెందుకు లాక్కున్నావ్?"

ఏం చెప్పాలి? కళ్ళు పోయినందువల్ల బాటిల్ ఏదో, డబ్బా ఏదో; విస్కీ ఏదో, రంగు ఏదో తెలుసుకోనంతగా మారిపోయాడా?

"అది పెయింట్!" అన్నాను.

"పెయింటా? అయితే యిక్కడున్నవన్నీ పెయింటు డబ్బాలా?" అన్నాడు ముసలివాడు. అవునన్నాను.

"అయితే యిది పెయింట్ షాపా? ఇక్కడ వైన్ షాపు వుండాలే, ఎక్కడా?" తనలో తాను అనుకుంటు న్నట్లు, పైకి అన్నాడు ముసలి.

"ఇది గాదు. దీని ప్రక్కషాపు. తీసుకెళతాను. రా!" వృద్ధుడి చేయందుకుని, నడిపించబోయాను.

"తీసుకెళతా నంటున్నావ్? నీకు కళ్ళు కన్పిస్తు న్నాయా?" ఆ వృద్ధుడి గొంతులో అనుమానం తొంగి చూస్తోంది.

ఒక్కక్షణం ఏమీ మాట్లాడలేదు నేను.

తర్వాత అన్నాను. "ఔను!"

అంతే! ఆ వృద్ధుడి కేమయిందో తెలియదు, ఎగిరి నా గొంతు పట్టుకున్నాడు.

ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోయాను, హఠాత్తుగా జరిగిన ఆ సంఘటనకి. ఒక్క తోపుకి ఎగిరి, దూరంగా డబ్బాలమీద పడ్డాడు ముసలి. డబ్బాలన్నీ దబదబ శబ్దంచేస్తూ క్రింద పడిపోయాయి.

వృద్ధుడికి నామీద కోపం ఎందుకో అర్థం కాలేదు. చేతికి దొరికిన డబ్బాలందుకొని నా మీదికి విసరటం మొదలుపెట్టాడు.

వృద్ధుడిమీద జాలిపోయింది నాకు. కోపంకూడా వచ్చింది. 'సహాయం చేయబోతే ఎందుకు వారిస్తున్నాడు? అత నేమయితే నా కెందుకు? చావనీ' అనుకొని బయటికి వచ్చాను. లోపలినుంచి డబ్బాల శబ్దం విన్పిస్తూనే వుంది.

ఎవరయినా, ఆ డబ్బాల శబ్దం విని వస్తారేమోనని చూశాను. పది నిమిషాలు గడిచినా ఎవరూ రాలేదు.

ఆ వృద్ధుణ్ని, అతని మౌనాన అతణ్ని వదిలి బయలు దేరాను. బయట షాపులన్నీ తెరిచే వున్నాయి. బట్టల కొట్లు, మందుల షాపులు, రేడియో షాపులు, హోటళ్లు, ఒక టేమిటి, నేటి మానవ జీవనానికి తోడ్పడుతున్న ప్రతి షాపు, ప్రతి వస్తువు నిర్జనంగా, నిర్జీవిగా వుంది.

వాటిని పరిశీలించా లన్పించింది. ఎవరయినా ఉన్నా రేమో!

మొట్టమొదటగా నేను వెళ్ళిన షాపు, జ్యూయలరీ షాపు.

కళ్ళు చెదిరే, మనస్సు బెదిరే పగలు, వజ్రాలు, ముత్యాలు, రకరకాల ఆభరణాలు. ఓహ్! ఒక టేమిటి,

సమస్త ఆభరణాలు అక్కడ వున్నాయి, జీవపదార్థం తప్ప.

అడిగేవారేలేరు. నా చేతికి పట్టినన్ని ఉంగరాలు తొడుక్కున్నాను. కాని అన్ని విడిచి బాగా నచ్చిన ఉంగరం తీసుకొని బయటపడ్డాను.

ఎదురుగా రెడీమేడ్ బట్టలషాపు. లోపలకు వెళ్లాను. రకరకాల దుస్తులు, ఆడా, మగా, చిన్నా, పెద్దలవీ! సూట్ తొడుక్కోవాలని నాకెన్నాళ్ళనుంచో కోరిక. అన్నీ తిరగేసి నాకిష్టమయిన నల్లరంగు సూట్ తొడుక్కుని టై కట్టుకున్నాను.

వెళ్ళి అద్దం ముందు నిలబడ్డాను.

అందులో నన్ను నేను గుర్తుపట్టలేకపోయాను. సూట్ తొడుక్కుంటే మనిషి యింతగా మారిపోతాను కాబోలు అనిపించింది.

ఆ క్షణంలో నాకెటువంటి భయాలు, ఆందోళనలూ లేవు. ఇన్నాళ్ళు అణగారి ఉన్న సరదాలను తీర్చుకుంటున్నాను. ఎన్నాళ్ళనుంచో మోజు పడినవి, డబ్బులేక తీర్చుకోలేకపోయిన కోరికల్ని తీర్చుకుంటున్నాను.

తరువాత గడియారాల షాపు. ఖరీదయిన వాచి, నా చేతిని అలంకరించింది. టైంని సుమారుగా ఊహించి, పెట్టుకున్నాను.

అలా వెళ్తుంటే సినిమా హాలొకటి కన్పించింది. బయట పెద్ద పెద్ద బానర్లున్నాయి. నిలువెత్తు కట్-అవుట్లున్నాయి అది ఒక ప్రముఖ నటుడు నటించిన సినిమా. పూలదండలు హాలుకి కట్టిన రంగురంగుల తోరణాలు కాయితాలు చూస్తుంటే, విడుదల అయి ఎక్కువ రోజులయినట్లు లేదు

నవ్వుకున్నాను. బయట ఒక్క పురుగుకూడా లేదు,

ఆ నటుడున్నాడా? ఇతరుల్లాగే గుడ్డివాడయ్యాడా?

హాలులోకి నడిచాను, బాల్కనీలోకి. ఆ సీట్ల మెత్తదనాన్ని ఆస్వాదించాను. లోపల చీకటిగా వుంది, కరెంటు లేకపోవడంవల్ల.

రోడ్ మీద పడ్డాను మరలా.

తిరిగి, తిరిగి విసుగు పుట్టింది ఎంత తిరిగినా ఏముంది?

ఒంటరితనం పెద్ద శాపం అని అన్నారెవరో. ఆమాటలు నిజమేననిపిస్తున్నాయి యిప్పుడు.

ఒకప్పుడు యిలాంటి కలలు కనేవాడ్ని. ఎవరూ ఉండకూడదని, ఒక్కణ్నీ, అన్నింటినీ అనుభవించాలని, యింకా ఏవేవో కలలు కనేవాణ్ని. కాని ఆ కలలు నిజమవుతాయని కాని, ఆ స్థితి ఇంత భయంకరంగా ఉంటుందని గాని ఊహించలేకపోయాను.

తిరిగి, తిరిగి అలసిపోయాను. మధ్యాహ్నం రెండుగంటలయ్యేసరికి ఆకలికూడా వేసింది! కాని తీర్చుకోవటం ఎంతసేపు?

ఈ జీవితం అంతా యింతేనా? ఎవరూ లేని ఈ నగర జీవితానికి, అడవుల్లో జీవితానికి తేడా ఏమిటి? తోడెవ్వరూ దొరకరా? ఇంకెవ్వరూ కళ్ళతో ఉండరా?

అందమయిన ఇంపాలా కారు కన్పించిందో చోట. ఎక్కి కూర్చున్నాను. ఫ్యూయల్ కూడా ఉంది నిండుగా. స్టార్ట్ చేశాను. శబ్దం కాకుండా పోతోంది మెత్తగా.

ఆనందంగా వుంది. వీధులన్నీ తిరిగాను. ఎవరూ కన్పించలేదు. నాలో ఒంటరితనం మొదలయింది మరలా.

ఎంత కాలం యిలా? అసలు నేనున్నది కలా, ఇలా? గిల్లి చూసుకున్నాను. నొప్పెట్టింది.

వీధులన్నీ నిర్మానుష్యంగా ఉన్నాయి. అక్కడక్కడ

అలజడి విన్పించింది. వాళ్ళకి సహాయపడాలని వున్నా, ముసలివాడు గుర్తుకొచ్చి, కారు దిగలేదు.

అలా తిరుగుతుండగా—

హఠాత్తుగా ఒక సందులో నుంచి కేకవిన్పించటంతో కారాపాను. ఎవరిదో ఆడపిల్ల కేక అది.

ఆ సందులోకి పరుగెత్తాను. విశాలంగానే ఉందది.

ఆ సందులోని దృశ్యం విభ్రాంతుడ్ని చేసింది.

ఇరవై సంవత్సరాల యువతిని క్రింద పడవేసి, గొంతు నులుముతున్నాడో వ్యక్తి. నలభై ఏళ్ళకు పైనే ఉంటా యతనికి. ఆ యువతి అరుస్తోంది. ఆ సందులో ఇంకెవ్వరూ ఉన్నట్టులేదు.

ఒక్క ఉదుటున వాడిమీద పడ్డాను. ఒక్క దెబ్బకే జరిగి అవతల పడ్డాడు. తడుముకుంటూ నా మీదకి రాబో యాడు. ఆ క్షణంలో నేను జేమ్స్‌బాండ్ నే అయి పోయాను. చిత్తు చిత్తుగా తన్నాను వాణ్ని.

నాకన్నా బలవంతుడయినా, గుడ్డితనం అతణ్ని కూల గొట్టింది!

ఆ యువతికి సాయం చేయబోయాను, దారి చూపిం చటంలో.

"అవసరంలేదు. నాకు కళ్ళు కనిపిస్తున్నాయి!" అందామె.

నా అన్వేషణ ఫలించింది. నా ఆశ తీరింది.

4

మరో అయిదు నిముషాలనంతరం యిద్దరమూ కారులో ఉన్నాం.

ఆ యువతివంక పరిశీలనగా చూశాను, డ్రైవ్ చేస్తూనే. తల వంచుకుని ఉండటంవల్ల నేనామెను పరి

శీలిస్తున్నట్లు, ఆమెకు తెలిసి వుండదు.

ఆమెకు అరవై సంవత్సరాలుంటాయి. పసుపురంగు మేని ఛాయ. అందమైనదని చెప్పలేనుగాని, యవ్వనం వలన నాకంటికి అందంగా అగుపిస్తోంది. కాని ఒకటి మాత్రం నిజం!

మగాణ్ని చిత్తు చేయగల ఒంపులు, సొంపులు లేక పోవచ్చుగాని, ఆమె అందం అంతా ఆ నల్లటి కురుల్లోనూ, లేత ఎరుపు పెదాలలోనూ, విశాలమయిన కళ్ళల్లోనూ, ఎత్తయిన స్థనాలలోనూ దాగి వుందని మాత్రం చెప్పగలను.

ఆమె తల ఎత్తింది. మౌనంగా ఏడుస్తోంది. బుగ్గలమీద కన్నీటి చారికలు కన్పిస్తున్నాయి. వాటిని తుడుచుకోకుండానే డోర్ వంక చూస్తోంది.

"ఎక్కడికి వెళ్ళాం?" అన్నాను, ఎక్కడికి పోనివ్వాలో తెలియక.

ఆమె ఒక అడ్రసు చెప్పింది. ఆ అడ్రసుకి పోనివ్వసాగాను. చాలా దూరం అది.

"అసలేం జరిగింది? ఎందుకు వీళ్ళంతా గుడ్డివాళ్ళయ్యారు?" అని అడిగాను, సిగరెట్ ముట్టించుకుంటూ. ఆమె వెనక సీటులోకి చూడలేదుగాని, చూసి వుంటే బోలెడన్ని సిగరెట్ పెట్టెల్ని చూసి, నవ్వి ఉండేది.

నా ప్రశ్నకి జవాబుగా "మీకు తెలియదా?" అంది.

"తెలియదు నా కళ్ళకు ఆపరేషన్ జరిగింది. బెడ్ మీదే వుండిపోవటం వల్ల ఏం జరిగిందో తెలియదు. నేనే స్వయంగా కట్లు విప్పుకున్నాను!" అని హాస్పిటల్లో

నాకు తెలివి వచ్చిన దగ్గర్నుంచి జరిగిన సంఘటనలు, నా ఆలోచనలు ఆమెకు చెప్పాను.

కారుని మెల్లగా పోనిస్తున్నాను, స్పీడ్ గా పోతే ఎవ రయినా అడ్డం పడవచ్చు.

ఆమె చెప్పసాగింది.

"నాకూ ఏం జరిగిందో స్పష్టంగా తెలియదు. వారం రోజుల క్రితం నాకు విపరీతమయిన తల నొప్పితో జ్వరం వచ్చింది. మంచం మీదనుంచి కదలేక పోయాను. నాకు టైఫాయిడ్ రావచ్చునని భయపడి మా తల్లిదండ్రులు నన్ను కదలనివ్వలేదు.

అయితే వారి మాటలవల్ల నాకో సంగతి తెలిసింది. ఆకాశంలో ఏదో అద్భుతమయిన ఇంద్రధనుస్సు కన్పిస్తోం దట. దానిని గురించి ఎంతో వర్ణించి చెప్పారు. నాకూ చూడాలని వున్నా నన్ను కదలనివ్వలేదు.

అయిదారు రోజుల తర్వాత మామూలు మనిషినయ్యాను నేను. జ్వరం బాగా తగ్గిపోయింది కూడా. రోజూ వొచ్చే డాక్టరు ఆవేళ రాలేదు. తనకేమిటో అనిజీగా ఉందని, కళ్ళు సరిగా కన్పించటంలేదంది అమ్మ. నాన్నకూడా అదే మాట! అప్పుడేమీ అనుమానం రాలేదు నాకు. కాని తెల్ల వారేసరికి, అంటే నిన్నటి ఉదయానికి ఇద్దరి కళ్ళూ పోయాయి."

ఆగిందామె. రోడ్ కి ఎదురుగా ఏదో గుంపు వచ్చింది. కారాపాను. ప్రక్క సందులోంచి గుడ్డివాళ్ళ గుంపు, ఎదురు సందులోకి పోతున్నారు. ఆ గుంపులో ఆడవాళ్ళు చిన్నపిల్లలుకూడా వున్నారు. ఒకరిచేతులొకరు పట్టుకొని, పోతున్నారు. ముందున వ్యక్తి, చేతికర్ర సాయంతో దారి

చూపుతున్నాడు. "ఎక్కడికో వాళ్ళంతా?" అన్నాను చిన్నగా.

"ఏమో!" అంది ఆమె.

ఆ చిన్నపిల్లల్ని చూస్తుంటే మనసంతా బరువుగా అయిపోయింది. ఇరవై నిమషాలు పైగానే పట్టింది. ఆ రెండు వందలమంది దాటడానికి.

గుంపు పోయాక, చిన్నగా నిట్టూర్చి, కారు బయలు బయలుదేర తీశాను. ఆమెని అడిగాను తరువాత చెప్పమని.

"చెప్పేందుకు యింకేముంది? నాన్న, అమ్మ మాటలు వినగానే నా మతి పోయినట్లయింది. అన్నయ్యా మాటల వల్ల అందరికీ పోయాయని తెలిసింది. తరవాత అన్నయ్యకీ కళ్ళు పోయాయి. మా కుటుంబంలో కళ్ళు వున్నది నాకొక్కదానికే. బాగా భయపడ్డాను. చచ్చిపోదామని పించింది. కాని ఈ లోపున మరో సంఘటన జరిగింది.

బయటికి వెళ్ళిన నాన్న తిరిగి రాలేదు. అన్నయ్యకూడ వెళ్ళి తిరిగిరాలేదు.

వారిని వెతుకుతూ నేను బయట పడక తప్పలేదు. కాని యిందాక మీరు కొట్టిన వ్యక్తి తారసపడ్డాడు. క్రింద ఏదో వెతుకుతూంటే తీసి ఇచ్చాను ఆ రొట్టెను. నాకు కళ్ళు కనిపిస్తున్నాయా అన్నాడు. అవునన్నాను. అమాంతం నామీదపడి నన్ను పట్టుకున్నాడు. నేను, అతని వెంట వుండి, అన్నీ తెలియ చెప్పాలని శాసించాడు.

నేను బెదిరిపోయి, అతడు చెప్పినట్లల్లా చేశాను. ఇంటి దగ్గర మా సంగతి చెప్పినా వినిపించుకోలేదు, బలవంతంగా నన్ను లాక్కొచ్చాడు. అతని బలంముందు నేను తల వంచక తప్పలేదు. ఎన్ని సార్లో అతని చేతుల్ని కొరికి పారిపోదామని ప్రయత్నించాను. అందువల్ల నా శరీరానికి

దెబ్బలే తప్ప మరే ప్రయోజనం కన్పించలేదు.

ఈరోజు అతను నన్ను బలవంతం చేయబోయాడు. కాని, నేను వారించటంతో కోపం వచ్చి నా గొంతు పట్టుకున్నాడు. కాని, యింతలోనే మీరు వచ్చారు!''

ఆగిపోయిందామె. ఆమె చెప్పిన అడ్రసుకి వచ్చేశాము. ఖరీదయిన బంగాళా అది. లక్షాధికారులు నివసించే భవంతి. ఎన్నడూ అడుగుపెట్టని యిల్లు.

ఇద్దరం లోనికి నడిచాము. భవనం అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఆమె పిలిచినా ఎవ్వరూ పలకలేదు. భవంతి అంతా గాలించినా, ఎవరూ కన్పించలేదు మాకు.

''నాకు భయంగా వుంది. నా కోసం వీళ్లు బయటికి వచ్చారేమో?'' అంది ఆమె.

నేను మాట్లాడలేదు. ఆ దగ్గర వీధులన్నీ చుట్టిముట్టి వచ్చాము. కాని, ఆమెవాళ్ళు కన్పించలేదు. బెంబేలు పడిపోయిందామె. ఏడ్చిఏడ్చి ఆమె కళ్లు ఉబ్బాయి.

''మనం యిక్కడ వుండటంవలన ప్రయోజనం లేదు. నగరం అంతా గాలించయినా వాళ్ళని పట్టుకుందాం!'' అన్నాను.

కళ్ళు తుడుచుకుని, అలాగే అంటూ తల ఊపింది.

కారెక్కబోతుండగా అడిగాను. ''ఇంతకీ మీ పేరు చెప్పనేలేదు!''

ఎక్కి కూర్చొని అంది: ''రాధ. అనూరాధ!''

''గుడ్ నేమ్. నా పేరు రాజమోహన్!'' అన్నాను ఎక్కి కూర్చుంటూ. మరుక్షణమే కారు ముందు కురికింది.

5

ఆ తర్వాత సాయంకాలం వరకు చుట్టు ప్రక్కల క్షుణ్ణంగా పరిశోధించినా, మా కామె తల్లిదండ్రుల జాడ

తెలియలేదు. నగర జనాభా అంతా ఇళ్లల్లోనే వున్నారు కాబోలు, రోడ్లమీద ఎక్కువగా కన్పించలేదు.

ఆ వెదుకులాటలో నేను చాలా యిబ్బంది ఎదుర్కోవాల్సి వచ్చింది. కళ్లున్నాయని తెలిస్తే చాలు, మమ్మల్ని చంపటానికికూడా వెనుదీయని మనుషుల మధ్య, మా మనుషులకోసం వెతకాల్సి వచ్చింది.

మాకు కళ్ళున్నాయని వాళ్ళకు ఎందుకో అంత కక్ష, నాకర్థం కానిది. వాళ్ళకు లేని కళ్ళు మా కెందుకుండాలి అన్న ఈర్ష్య కాబోలు. మేమూ గుడ్డివాళ్ళం అయితే వారి కానందంగా వుండేది.

కాని, వారి ఉద్దేశ్యం నెరవేరదు.

గుడ్డి మనుషులకి సాధ్యమయినంత దూరంగా కారాపి, వారిని పరిశీలించేవాళ్ళం. రాధకూడా పరిస్థితుల నర్థం చేసుకుంది. దూరంనుంచే తన తల్లిదండ్రులను, అన్నయ్యను గుర్తు పట్టటానికి ప్రయత్నించేది.

కాని, ఒకచోట మేము భయంకర స్థితినే ఎదుర్కోవాల్సి వచ్చింది.

చీకటి పడుతున్నందువల్ల ఆ రోజుకి చాలించి, మర్నాడు కొనసాగించుదామని నిశ్చయించుకున్నాము. ఆ సాయంత్రం తిండి కావాలి గనుక రాధ ఏదన్నా స్టోర్ కి పోనిమ్మంది. ఒక జనరల్ స్టోర్ ముందు ఆపి కావలసిన సరుకులను డిక్కీలో వేసుకున్నాము.

ఎక్కి స్టార్ట్ చేయబోతుండగా కన్పించింది అంధుల సమూహం! దాదాపు మూడు వందలమంది వుంటారు. గుంపుగా, నిశ్శబ్దంగా ఆ సందులోకి, అంటే మేమున్న సందులోకే ప్రవేశించారు.

అదృష్టవశాత్తు మా కారు ఫుట్ పాత్ కి ఆనుకు నేటట్లు

ఒక చివరగా వుంది. రాధకి సైగ చేసేను.

ఇద్దరమూ మౌనంగా వుండిపోయాము.

గుంపు మమ్మల్ని సమీపించింది. తడుముకుంటూ దారి తీస్తున్నారు ఇద్దరు.

నాకు వారిని చూస్తే చాలు జాలి, దుఃఖము కలుగుతున్నాయి, చేయని తప్పుకు శిక్ష అనుభవిస్తున్నారు గదా అని!

గుంపు సగం దాటి వెళ్ళింది మమ్మల్ని. మా కారుని కూడా తడిమి, చేతులుంచి మరీ పోతున్నారు.

అద్దాలన్నీ ఎత్తి వుంచటంవల్ల లోపలకు చేతులు పెట్టే అవకాశం ఎంతమాత్రమూ లేదు.

కాని, యింతలోనే ఆ సంఘటన సంభవించింది.

అనూరాధ, అటు చివర కూర్చున్నదల్లా, నా మీదకి వంగి, ఏదో చూపించబోయింది. కాని, ఆమె చెయ్యి హారన్ మీద పడింది పొరపాటున.

బొయ్‌మంది హారన్.

అంతే__

చటుక్కున ఆగిపోయింది గుంపు. కారు చుట్టూ చేరుతున్నారు. లోపల ఎవరో వున్నారని అర్థం అయిపోయి వుండాలి.

రాధ నా వంక చూసింది బెంబేలుపడుతూ. క్షణంలో అర్థం అయ్యింది మేమున్న పరిస్థితి. కారునే నాశనం చేసేట్లున్నారు. వంగి ఆమె చెవిలో చెప్పాను.

ఇద్దరం ఫుట్ పాత్ వైపు దిగాము.

డోర్ తెరిచి, మూసిన శబ్దం అయి, "ఎవరు?" అని అరిచారెవరో.

నేను రాధ చెయ్యి పట్టుకున్నాను. చిరుచెమటలు

పోశాయి ఆమెకి. కొద్దిగా వణుకుతోంది. నాకూ లోలోపల భయంగా వున్నా, పైకి కన్పించనీయలేదు.

"నేనే! ఇక్కడేదో కారులా వుంటే తడిమాను. హారన్ మోగింది!" చిన్నగా అన్నాను.

నా మాటలు నమ్మినట్టు లేదు కొందరు. కారును చుట్టుముట్టారు అప్పటికే.

"కారులో ఎవరున్నారు?" అడిగారెవరో.

రాధ నోరు తెరిచి ఏదో అనబోయింది. చటుక్కున ఆమె నోరు మూసేశాను.

"ఎవరున్నారో నాకెలా తెలుస్తుంది? నేనూ మీలాగ గుడ్డివాణ్ణేగా?" అన్నాను కొంచం కోపంగా కంఠం పెట్టి

నా ఐడియా ఫలించింది. నా జవాబుతో తృప్తిపడ్డారు.. "సరే! పదండి. వెళ్దాం!" అన్నాను మరలా.

అద్దాలు ఎత్తి వుంటే, హారన్ ఎలా మోగిందన్న అనుమానం వారికి రానందుకు మనసులోనే ధన్యవాదాలు చెప్పుకున్నాను.

గుంపు కదిలింది తాబేలు నడకలా.

అరగంట తర్వాత రాధ బంగళాలోకి వచ్చి పడ్డాం! సామానులన్నీ లోపలికి చేర్చాము. తలుపులన్నీ జాగ్రత్తగా బిగించాము.

రాధ వంట చేసింది.

ఆ రాత్రి యిద్దరం సుష్టుగా తిన్నాం. బాగా అలిసిపోయి వుండటంవల్ల పైనున్న బెడ్ రూం చేరి, బెడ్ మీద పడుకోగానే నిద్ర పట్టింది. రాధవాళ్ళన్నయ్య నైట్ గౌన్ తొడుక్కున్నాను. కొత్తగా వుంది.

నిద్రపట్టే సమయంలో రాధ వచ్చి నా నిద్ర చెడగొట్టింది. విసుగ్గా చూశాను ఆమె వంక.

"ఇలా రండి!" అంటూ మేడమీదే వున్న బాల్కనీలోకి దారి తీసింది. ఏమిటోనని ఆశ్చర్యపోతూ వెళ్ళిన నాకు, నిజంగా వింతయైన సంఘటనే కన్పించింది.

నగరానికి తూర్పుదిక్కుగా చిన్న కొండలున్నాయి. వాటిమీద భవనాలు కట్టుకున్నారు అన్ని హంగులతో, కొందరు!

అన్నిటికంటే ఎత్తుగా వుండటంవల్ల దాదాపు నగరం అంతా కన్పిస్తాయి ఆ భవనాలు.

ఆ కొండమీదనుంచే, ఒక బంగాళాలోనుంచి కాంతి కన్పిస్తోంది.

మామూలు కాంతి కాదు. ఆర్క్ లైటు కాబోలు, లైట్ హౌస్‌లో తిరిగినట్లు అటూ, యిటూ తిరుగుతోంది.

నా నిద్రమత్తు ఎగిరిపోయింది.

చాలాసేపు నిల్చున్నాము అలాగే. దాదాపు అరగంట వెలిగి ఆరిపోయింది. అక్కడినుంచి యిక్కడికి, అంటే సుమారు మైలున్నరదూరం కన్పిస్తున్నదంటే అది నిశ్చయంగా ఆర్క్ లాంపే అయివుండాలి.

"ఎవరో సిగ్నల్ ఇస్తున్నారు!" అంది రాధ.

"అవును!" అన్నాను ఏమిటా సిగ్నల్ అని ఆలోచిస్తూ.

"రేపు ఉదయం అక్కడికి వెళదాం. వెళ్ళి పడుకో!" అన్నాను నా బెడ్ వైపు కదులుతూ.

కాని రాధ సందేహిస్తూ నిల్చుంది. ఆమె భయం నాకర్థం అయింది.

"లోపల తలుపు గడియలు వేసుకుని పడుకో!" అన్నాను నిండా ముసుగు పెడుతూ.

6

మరునాడు ఉదయం రాధ మేలుకొలుపుతో మెలకువ వచ్చింది నాకు. మరోగంట తర్వాత, రాత్రి సిగ్నల్ విషయం తేల్చుకుంటానికై, కొండమీదికి పోయి రావా లనుకున్నాము.

కాని కొంతదూరం వెళ్ళగానే ఆగిపోయింది కారు. ఫ్యూయల్ అయిపోయింది. దాపుల్లో ఎక్కడా దొరకదు. అటూ ఇటూ చూశాను. రోడ్ మీద చాలా కార్లున్నాయి. చివరకు ఒక అంబాసిడర్‌ని సెలెక్ట్ చేసుకున్నాను.

ఈసారి మాత్రం మా గురించి చాలామందికి తెలిసి పోయింది, కారు శబ్దంవల్ల.

గంటన్నర తర్వాత ఆ కొండ ఎక్కాము. మార్గ మధ్యంలోనే కన్పించింది, సుద్దముక్కతో రాసిన అట్ట ముక్క. రోడ్‌కి ఒకప్రక్క స్తంభం పాతి, దానిని కట్టారు అక్కడ. ఫలానా నెంబర్ గల బంగళాకు రండి అని వుంది దానిమీద.

అది కళ్ళున్న వారికోసమే అన్నది నిస్సందేహం!

ఇరవైనిముషా లనంతరం ఆ బంగళా చేరేము. అన్నిటి కంటే ఎత్తుగా, ఎత్తులో వుందా బంగళా. బంగళా చుట్టూ చదునుగా వుంది. చిన్న కాంపౌండ్ వుంది. చుట్టు ప్రహరీ. ముందుభాగాన గేటు కివతలగా రోడ్ వుంది. రోడ్‌కి రెండోవేపు లోయలా వుంది. అక్కణ్ణించి పది హేను అడుగుల క్రిందగా కొండమీదకు వేయబడిన రోడ్ కన్పిస్తోంది మెలికలు తిరిగి.

కారుని గేటుద్వారా లోనికి పోనిచ్చాను.

కారు శబ్దం విని అయిదారుగురు వరండాలోకి వచ్చారు.

అందరూ అపరిచితులే నాకు.

ఒకవ్యక్తి నన్ను రిసీవ్ చేసుకున్నాడు. "నా పేరు డాక్టర్ సుధామోహన్! నేనే వీళ్ళందరినీ ఆర్గనైజ్ చేస్తున్నాను!"

మేమూ మా పరిచయాలు చేసుకున్నాము.

లోనికి నడవగానే, విశాలమయిన హాలు కన్పించింది. దానిలో దగ్గరదగ్గరగా రెండువందలమంది వున్నారు ఆడా, మగా, పిల్లలూ అంతా కలిసి. ఆడవాళ్ళు, పిల్లలు తక్కువ.

ఆ రెండువందలమందిలోనూ చాలాభాగం రాత్రిపూట లైట్ చూసివచ్చిన వాళ్ళేనని తెలుసుకున్నాను తరువాత.

మరోగంట ఆగి చూశాము. ఎవరూ రాలేదు.

హాలు చివరగా చిన్న స్టేజ్ మాదిరిగా వుంది. దానిని ఎక్కాడు సుధామోహన్. చిన్నవాడే. ముప్ఫయి సంవత్సరా లుంటాయి.

హాలులో నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. అందరినోమారు కలయ చూశాడు. రకరకాల వ్యక్తులున్నారు. డాక్టర్లు, లాయర్లు, స్వీపర్లు, క్లీనర్లు ఇలా రకరకాలుగా వున్నా ఆ క్షణంలో వారికి వృత్తిభేదాలు గాని, అంతస్థులు గాని అడ్డులేక అంతా కలిసి మెలిసి వున్నారు. ప్రపంచం బాగుండినపుడు కూడా ఇలా వుంటే ఎంత బాగుండేది అనుకున్నాను.

సుధామోహన్ గొంతు సవరించుకొని చెప్పసాగాడు·

"ఫ్రెండ్స్! మనం యిక్కడ ఎందుకు చేరవలసి వచ్చిందో మీ కందరకూ తెలును. మన ప్రపంచానికి ఘోరమైన ఆపద వాటిల్లింది. ప్రజలంతా ఒక్కసారిగా గుడ్డివాళ్ళయిపోయారు.

ఒకరో, యిద్దరో, పదిమందో అయితే వారికి చూపు తెప్పించటానికి ప్రయత్నించవచ్చు. కాని మన నగర జనాభానే కొన్ని లక్షలుంటుంది. ఇక ప్రపంచం మొత్తం మీద ఎంత వుంటుందో మీకు తెలుసు.

అంధులు కాకుండా మిగిలివున్న ప్రజాసమూహం ద్వారా ఒక కొత్త సమాజం ఏర్పాటుచేయాలని నిశ్చయించుకున్నందువల్ల రాత్రుళ్ళు లైటుసిగ్నల్ ద్వారాను, పగలు ఎర్రటిగుడ్డ ద్వారాను అందరినీ ఇక్కడకు రప్పించాము.

ఇంకా అంధులు కానివాళ్లు, ఆ సిగ్నల్ ని చూడని వాళ్లు ఎంతోమంది వుండవచ్చు. వారినందరిని సేకరించి యిక్కడ చేర్చే బాధ్యత మనదే.

మనం ఏర్పరచ దలచుకున్న కొత్తసమాజం గురించి తరువాత వివరంగా చర్చించుకుందాం.

ప్రస్తుత మన కర్తవ్యం మన అవసరాలకు కావల్సిన వస్తువులు, ఆహారసామగ్రి సేకరించడం.

మనమంతా కలసి నూటతొంభై నలుగురున్నాము. ఈ సంఖ్య యింకా పెరగవచ్చు.

మన ఈ సంఘానికి అందరూ కార్యకర్తలే!

అందువల్ల మనం చేయవలసిన పనులను ఒక పథకం ద్వారా చేద్దాం. మనకు లభించే వనరుల్ని సేకరిద్దాం!''

అంటూ ముగించాడు డాక్టర్ సుధామోహన్.

మామూలుగా వుండే చప్పట్లులాంటివేమీ లేవు యిప్పుడు.

తరువాత కొంతమంది ఆహారసామగ్రి, ఇతర వస్తువులు సేకరించడానికి నియమించబడ్డారు. వారిలో నేనూ, రాధ

కూడా వున్నాము. కారణం మా యిద్దరికీ డ్రైవింగ్ రావటమే.

నగరాన్ని కొన్ని భాగాలుగా విభజించి, ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో భాగాన్ని కేటాయించారు.

మరికొంతమంది కళ్లున్నవాళ్ళను తీసుకురావటానికి, మరికొంతమందిని ఇతర కార్యాలకై నియమించారు. ఈ పనులకు ఆడవాళ్ళను, పిల్లలను మినహాయించారు.

ఒక్కొక్కరికి ఐదురోజులు టైం యిచ్చారు. సరిగ్గా ఐదోరోజు సాయంత్రం అయిదింటికల్లా తమతమ వస్తువులతో అందరూ హాజరు కావాలి. ఆ రోజు రాత్రే కార్యక్రమాన్ని నిర్ణయించుకుని ఆ రాత్రే, వీలయితే మర్నాడో నగరాన్ని వదలటం జరుగుతుంది.

డాక్టర్ సుధామోహన్ అందరినీ పదేపదే హెచ్చరించాడు, ఎట్టి పరిస్థితుల్లో గ్రుడ్డివాళ్ళకు ఏ ఆపదా రాకూడదని.

మిగిలినవారి మాట ఎట్లున్నా, నాకు మాత్రం ఆయన మాటలు రుచించలేదు.

మమ్మల్ని చంపదలుచుకున్నవాళ్ళని దయతో వదిలి పెట్టటం పెద్ద ప్రమాదకరమయిన పని అని నా ఉద్దేశ్యం. కాని, ఆ అభిప్రాయాన్ని బయటకు వెలిబుచ్చలేదు.

ఆ తర్వాత నేనూ, రాధ బయలుదేరాము కారులో.

7

నాకు కేటాయించిన నగరభాగం వైపుకే తోలాను కారుని.

దారిలో నాలుగైదు గుడ్డివాళ్ళ గుంపు లెదురయ్యాయి. గుడ్డివాళ్ళయ్యాక ఐకమత్యం బాగా పెరిగినట్లయింది కాబోలు, అందరూ ఒకటయి జాయింటుగా ఆహారం

కోసం వెదుకుతున్నారు.

అంతకుముందు తామున్న ప్రదేశాల్ని, స్టోర్స్‌ని గుర్తుంచుకున్న కొందరు వారిని లీడ్ చేస్తున్నారు.

"వారి కడుపుల్ని కొట్టి మనం బ్రతకటం ఏం బాగుంటుంది?" హఠాత్తుగా అంది రాధ.

"అలాగనకు! వారికి తిరిగి దొరికినన్నాళ్ళు తింటారు. మరి తర్వాత మాటేమిటి? కళ్ళు లేవు. పంటలుండవు. ఎందుకూ పనికిరారు. ఇంతకాలం ఎన్ని పాపపు పనులు చేసి యినప్పెట్టెలు నింపుకున్నారు. ఇప్పుడా డబ్బు వారికి కూడు పెడుతుందా? ఆ బేంక్‌ని చూడు. లోపల లక్షలకొలది రూపాయలు మురుగుతున్నాయి. ఎందుకు? ఎవరేం చేసుకుంటారు? ఆ డబ్బంతా పోసి గుప్పెడు బియ్యం తేగలరా?"

ఆగి ఊపిరి పీల్చుకున్నాను. రాధ నా వంక విభ్రాంతిగా చూస్తూంది. దృష్టి రోడ్ మీదనుంచి తిప్పకుండానే అన్నాను మరలా.

"వారికా శాస్తి కావాల్సిందే! గుడ్డివాళ్ళకోసం మనం వగవటం ఎందుకు? ఇప్పటికయినా వారికి బుద్ధి వచ్చిందా? తనకు కళ్ళుపోతే పోయాయి, ఎదుటివాడికెందుకు పోలేదు? వాడికి చూపెందుకుండాలి అని కళ్ళున్నవాడిని చంపటానికికూడా సిద్ధపడుతున్నారు. అటువంటివాళ్ళని జాలి దలచటం మహాపాపం. మనం చేస్తున్నదానిలో తప్పులేదు."

నన్ను నేను సంబాళించుకున్నాను.

నా మాటలవల్ల రాధాకూడా బాధపడిందని అర్థమయింది. ఆమెకూడా ధనపంతులపిల్లే గదా!

"క్షమించు రాధా! నీ మనసు కష్టపెట్టాలని అనలేదు.

నాకీ సంఘాన్ని చూస్తే మంట!'' అన్నాను.

రాధకూడా మౌనంగా వుండిపోయింది.

ఇంతలో ఎదురుగా మరో గుంపు ఎదురవటంతో కారుని ప్రక్కన ఆపాను. ఇటే వస్తున్నారు. నిన్న జరిగిన అనుభవం నాకింకా గుర్తుంది. రాధకూడా నా దగ్గరికె జరిగింది.

కాని ఆ గుంపు మా దగ్గరికి రాలేదు. ప్రక్కనున్న ఒక సందులోకి తిరిగింది.

మరో అరగంట తర్వాత లారీ స్టాండ్‌లోకి ప్రవేశించాము. అక్కడ మాకు కావలసిన ట్రక్కులు కన్పిస్తున్నాయి. ప్రక్కన పెట్రోల్ బంక్ కూడా వుంది. ఫ్యూయల్‌కి దిగులు లేదు.

ఒక ట్రక్ ఎక్కి బయలుదేరాము. కొంత దూరం పోయాక డిపార్ట్‌మెంటల్ స్టోర్స్ కనిపించాయి. ట్రక్‌ని దాని ముఖద్వారం దగ్గరాపాను. స్టోర్స్ తలుపులు మూసి, తాళాలు వేసివున్నాయి, లోపల ఎవరూ వుండివుండరనుకున్నాను.

ఎక్కువ శబ్దం కాకుండా తాళం పగలగొట్టటానికి ప్రయత్నించాను. కాని పగల్లేదు అది.

మరోసారి వీధులన్నీ తిరిగి వెల్డింగ్ షాపులో ఉండే సిలిండర్స్‌ని పట్టుకొచ్చాను. దాని సహాయంతో తాళాలు కరిగించి లోపలకు దూరాను.

మరో రెండు గంటలు యిట్టే గడిచిపోయాయి. ట్రక్ నిండి పోయింది.

మరో అరగంట తర్వాత బయలుదేరాము. ట్రక్కుని కొండ దిగువ వున్న ఒక హాస్పిటల్ కాంపౌండ్‌లో ఆపాలని అంతకుముందే నిర్ణయించుకుని ఉండటంవల్ల దానిని అక్కడ వదిలి వచ్చాడు.

ఈ విధంగా రెండు రోజులు గడిచాయి తరువాత. ఈ మూడు రోజులు క్షణంకూడా తీరిక లేక గడిపాము. ప్రతి యింటినికూడా వదలకుండా వస్తువుల్ని సేకరించాము.

8

"రాము! దొరికారు. అదుగో మా నాన్న!" అరిచి ట్రక్ దిగబోయింది రాధ.

"రాధా!" ఆమెను ఆపటానికి ప్రయత్నించాను. కాని అప్పటికే క్రిందకు దూకిన రాధ, గుడ్డివాళ్ళ గుంపు వైపు పరుగెత్తింది.

"నాన్నా!" అంటూ పరుగెత్తుతున్న రాధ కంఠం వినటంతోనే తక్కున ఆగింది గుంపు.

రాధని పిలవబోయి ఆగాను. తండ్రి కన్పించిన ఆనందంతో తనని తానే మరచి పోయింది రాధ. వారి చేతుల్లో పడితే యింకేమన్నా ఉందా? ఆమెని పిలిచి నా ఉనికినికూడా ఎందుకు బయట పెట్టుకోవాలి?

పరుగెత్తి ఆమెను ఆపే టైంకూడా లేదు. వారిని సమీపించినదప్పటికే.

రాధని వదిలి పోవటానికి మనస్సు అంగీకరించ లేదు. రాధ నేం చేస్తారు? చంపేస్తారా? ఆమె తండ్రి అడ్డు పడతాడా? ఆలోచిస్తున్నాను.

రాధ చుట్టూ మూగారు గ్రుడ్డివాళ్ళు. వారి మధ్య వున్న రాధ నాకు కన్పించ లేదు.

శబ్దం చేయకుండా గుంపు వద్దకు నడిచాను అప్పటికి. రాధకి తాను చేసిన తప్పు అర్థమైంది కాబోలు, నా వంక చూడటానికి ప్రయత్నిస్తూంది. మాట్లాడవద్దన్నట్లు సైగ చేశాను.

ఆ గుంపు రాధను చుట్టుముట్టి, గట్టిగా పట్టుకున్నారు.

వారి మధ్య ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోతోంది రాధ!

నా వంక నిస్సహాయంగా చూస్తోంది.

రకరకాల ప్రశ్నలతో ఆమెను ముంచేస్తున్నారు వాళ్ళు.

"నీకు కళ్ళు కనబడుతున్నాయా? మీ నాన్నగా రెవరూ? ఈ దాపుల్లో తినటానికి ఏమయినా దొరుకు తాయా?" అంటూ ఆమెను వేధిస్తున్నారు.

ఆ గుంపులోంచి బయటపడటానికి చూస్తోంది రాధ. కాని వాళ్లు ఆమెను పోనివ్వటం లేదు. ఎలా పోనిస్తారు? చంపనన్నా చంపుతారు... తెలివిగల వాళ్ళయితే తమకి దారి చూపించమని బలవంతం చేస్తారు.

సింద్ బాద్, ముసలివాడు గుర్తొచ్చాడు నాకు.

చటుక్కున నాలో ఆలోచన వచ్చింది. సింద్ బాద్ ఆ ముసలవాడికి సారాయి యిచ్చి తప్పించుకున్నట్టే వీరి బారినుండి రాధను రక్షిస్తే? కాని వీళ్ళు బ్రాందీ, విస్కీలు తాగుతారా?

గుంపు కదిలింది. రాధకూడా వారితో పాటే కదలక తప్పలేదు. నా వంక చూసుకుంటూ వెళుతూంది నేనూ వస్తున్నానంటూ సైగ చేశాను.

ట్రక్ ఎక్కి వారిని అనుసరిస్తూ పోతున్నాను.

ఆ పూటల్లా వదల్లేదామెని. రకరాకాలుగా వేధించుకుతిన్నారు. మా దురదృష్టం కొద్దీ దోవలో ఒక్క వైన్ షాపూ కనిపించలేదు. అలాగయితే ఆమెకు సైగ చేసే వాడిని.

వాళ్ళు మాత్రం ఆమెని "అదేమిటి? యిదేమిటి? ఆకాశం ఎలా వుంది? నీకు కళ్ళెందుకు పోలేదు? కళ్ళున్న వాళ్ళు యింకెవరయినా వున్నారా?" అంటూ రకరకాల

ప్రశ్నలతో వేధించుకుతిన్నారని తరవాత రాధ చెప్పింది.

అందరినీ తోడ్కొని షాపులన్నీ తిప్పింది రాధ. అన్నింటినీ ధ్వంసం చేసి పారేశారు. తినటానికి దొరికిన ప్రతి వస్తువును నమిలి పారేశారు. వారిని చూస్తుంటే అసహ్యంతోపాటు జాలికూడా కలుగుతోంది! తాము చేయని నేరానికి శిక్ష అనుభవిస్తున్నారు గదా!

కాని నా మనస్సుని కఠిన పరుచుకున్నాను. బహుశా నా తల్లిదండ్రులు కూడా యిలాగే తిరుగుతుంటారు కాబోలు. ఇంతవరకు వారిని గురించే తలవలేదు. వారిని తీసుకొస్తే! కాని ఎక్కడని వెతకను వారిని!

అప్రయత్నంగానే నా కంటిలో నీళ్ళు ఒచ్చాయి. వాటిని తుడుచుకున్నాను. వాటితోపాటే మమతాను రాగాలు, బంధాలుకూడా తెంచుకోవాలి అనుకున్నాను.

అదృష్టవశాత్తు కొద్ది దూరంలో వైన్ షాపు కన్పించింది. వారిని అక్కడకు తీసుకెళ్ళమన్నట్లు రాధకు సైగ చేశాను.

రాధ నా అభిప్రాయం గమనించి అందరినీ అక్కడికి తీసుకుపోయింది.

ఆ వైన్ షాపు చాలా పెద్దది. నగరంలోనే చాలా పెద్దదిలా వుంది. రాధే అందరినీ లోపలకు సర్దింది. దాదాపు వందమంది వున్నవాళ్ళు సులభంగానే లోపల పట్టారు.

లోపల కొవ్వొత్తి ఒకటి వెల్గించింది. తలా ఒక బాటిల్ యిచ్చింది, తెరిచి.

రుచిగా అన్పించింది కాబోలు, ఏదో అనుకుని కొందరు ఆదేదయినది గ్రహించి మరి కొందరూ, మరి దొరకదేమో అని ఇంకొందరూ ఎగబడి మరీ తాగారు.

కళ్ళు పోగానే, మెదడు కూడా పని చేయటం మానేసినట్లుంది. కాస్త డోస్ పడగానే కేకలు, రంకెలు వేయటం మొదలెట్టారు.

గుమ్మం బయటే నిలబడి లోనికి చూస్తున్నాను.

ఇంత జరిగినా రాధ చేయి వదల్లేదు ఒకడు. బలిష్టంగానే వున్నాడు. తాగిన మైకంలో ఆమెని మీదకు లాక్కొంటున్నాడు. రాధ కూడా వదిలించుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

అది చూడగానే నా కళ్ళు మండిపోయింది. లోపలకు వెళ్ళి వాడిని తన్ని, రాధని లాక్కొద్దామన్నంత ఆవేశం కలిగింది. అయినా నన్ను నేను నిబ్బరించుకున్నాను.

చాలామంది క్రింద పడిపోయారు అప్పటికే! కొంత మంది దొర్లుతున్నారు, ఏదో గొణుగుతూ!! విదేశీ సరుకు కాబోలు.

రాధని రమ్మనమన్నట్లు సైగ చేశాను. ఆమె కళ్ళు, ఆమె తండ్రిమీద నిలిచాయి. ఇంకా వాడామె చేయిని వదల్లేదు.

కొరకమన్నట్లు సైగ చేశాను రాధకి.

చురుక్కుమనగానే వాడు రాధ చేయిని వదిలేశాడు. మరుక్షణమే అందరి కాళ్ళూ, చేతులు తొక్కుకుంటూ, నావైపు పరుగెట్టుకుంటూ వచ్చింది రాధ.

"తప్పించుకు పోతూంది. పట్టుకోండి!" అరిచాడు వాడు, జరిగింది గ్రహించి.

గుమ్మం దగ్గర కాపలాగా ఉన్నవాళ్లు లేచి నిలబడలేక పోయారు. గుమ్మం దగ్గర రాగానే రాధ చేయి అందుకొని, ప్రక్కకు లాగాను. ఆ క్షణమే బయటికి దూసుకు

వచ్చిన బాటిల్ ఒకటి, రోడ్ మీద పడి భళ్ళున పగిలి పోయింది.

ఇద్దరం ట్రక్ వైపు పరుగెత్తాము.

రోడ్ మీద వైన్ బాటిల్స్ పడుతున్నాయి. కేకలు, అరుపులు.

"మా నాన్న...!" అంటోంది రాధ.

ఆమెని సీట్లోకి ఎక్కించి, స్టార్ట్ చేసి, రివ్వున వెనక్కు పోనిచ్చాను.

చాలా దూరం వచ్చాక ఆపాను ట్రక్ ని.

చేతుల్లో ముఖం దాచుకుని ఏడుస్తోంది రాధ. ఆమె దగ్గరికి జరిగి అనునయించసాగాను. నా గుండెలమీద తల వాల్చి ఏడవసాగింది పెద్దగా!

దుఃఖం తీరాలంటే ఏడవనివ్వాలని బాగా తెలుసు నాకు.

అయిదారు నిమిషాల తరువాత తేరుకుంది రాధ.

"చూడు రాధ! ప్రస్తుతం మనమున్న పరిస్థితులు వేరు. బంధుత్వాలు, మమకారాలు వదిలెయ్యాలి. అదంత తేలిక గాదని నాకు తెలుసు. కాని తప్పదు.

ఆ యింద్రధనుస్సు ప్రభావం వల్ల వారి కళ్ళేకాదు, మతికూడా పోయినట్లుగుపడుతోంది. నువ్వెంత ప్రమాదం నుంచి బయటపడ్డావో తెలుసా?"

"కాని మా నాన్న...ఆయన చెప్పటం వల్లే అందరూ నన్ను ఏమీ చేయలేదు. వాళ్ళకి మార్గదర్శకంగా ఉండా లని తెలిపింది మా నాన్నే!"

"నిజమే! వాళ్ళకి మార్గదర్శకంగా ఉండాలని వారు కోరుకోవటంలో తప్పులేదు. కాని నీ పరిస్థితి ఏమిటి? ఎల్లకాలం వారితోనే ఉండిపోతావా? ఆ పిచ్చివాళ్ళ

మధ్య పిచ్చివాడయిపోయాడు మీ నాన్న. యిలా అంటున్నానని వేరే అనుకోవద్దు. నువ్వే ఆలోచించు. ఎవరయినా ఈ పరిస్థితుల్లో స్వార్థమే కోరుకుంటారు. మీ నాన్న కూడా తన స్వార్థమే కోరుకుంటాడేమో...!"

రాధ అంది తర్వాత. "ఒక పని చేస్తే...నాన్నని వాళ్ళనుండి తప్పించి మనతోబాటు తెస్తే?"

"మనతోపాటా? మన సంఘంలో ప్రతివారికీ బంధువులు వున్నారు. వారూ నీలాగ అంటే!"

"మనం విడిగా వుందాం!"

"విడిగా బ్రతకలేము. అందరితోపాటే కలసి మెలసి జీవించాలి!" నా నిర్ణయాన్ని తెలిపాను.

మరి మాట్లాడలేదు రాధ.

ఆ రోజల్లా వస్తు సేకరణలో గడిపాము. ఆ రాత్రి ఒక యింట్లో బసచేశాము. రాత్రి రాధ నా పడక మీదికి చేరి నన్ను అల్లుకుపోయింది.

"రాజా! ఐ లవ్ యు! ఐ లవ్ యు!" అని గొణుగుతుంటే నేను మాట్లాడలేదు. ఆమె అందాల్ని ఆస్వాదిస్తూ ఉండిపోయాను.

9

గడువు ముగిసిన రోజు సాయంత్రానికి ఇద్దరం చేరుకున్నాము. ఈ అయిదు రోజుల్లోనూ ఏడు ట్రక్కులు, ఒక బస్ నిండా వస్తువుల్ని సేకరించగలిగాము.

హైస్కూలు గ్రౌండ్ అంతా దాదాపు ట్రక్కులు, లారీలు, బస్సులతో నిండిపోయింది. కాంపౌండ్ చుట్టూ ఎత్తయిన గోడ ఉండటం, నలుగురయిదుగురు పిస్టల్స్‌తో గేటు దగ్గర కాపలా ఉండటం వల్ల కొంత మంది అంధులు మా ప్రయత్నాల్ని గ్రహించి ఏమీ చేయలేక పోయారు.

ఆ రోజు సాయంత్రం హైస్కూలులోనే అందరం సమావేశం అయ్యారు. డాక్టర్ సుధామోహన్ లేచి, గొంతు సవరించుకొని చెప్పసాగాడు.

"డియర్ ఫ్రెండ్స్! మనం యిక్కడుండటానికి ఎటువంటి పరిస్థితులు కారణాలో మీకు తెలియనిది కాదు. సుమారు వారం రోజుల నాటి సంఘటనలు మనల్ని దిగ్భ్రాంతుల్ని చేసింది. అదృష్టవశాత్తు గుడివాళ్ళు కాకుండా తప్పించుకొన్న వారిలో మనం కొందరం. ఇంకెంత మందో ఇలాగ తప్పించుకొని ఉండవచ్చు. కాని వారందరిని ఒక చోట చేర్చటం అసంభవం.

ఈనాడు ముఖ్యంగా మనం చర్చించవలసిన అంశం, ఇకముందు మనం గడపపోయే జీవితం. మన మొత్తం రెండువందల మందిమి ఉంటాము. ఈ రెండు వందల మందితోనే నూతన శకం ప్రారంభం కావాలి. నూతన సమాజం ఏర్పడాలి.

ఇది వరకు మన సంఘంలో ఉన్న కట్టుబాట్లు, ఆచారాలు ఉండకూడదు. మానవ జీవితానికి సుఖప్రదమయిన జీవనానికి కావల్సిన హంగులు సమకూర్చ కలగాలి. అందుకే మన సంఘానికి ఎటువంటి కట్టుబాట్లు ఉండకూడదు. ఒక రకంగా హిప్పీ సమాజానికి దగ్గరగా ఉంటుంది సూాలంగా.

మనం ఈ సంస్కరణలు చేయడానికి మూలకారణం, మనం అనుభవించిన పాత జీవితం.

ఇదివరకు ఎంతోమంది మేధావులు, సంఘ సంస్కర్తలు, మహానుభావులు ఎన్నోఏళ్ళుగా సంఘంలో పేరుకు పోయిన అన్యాయను, ఈర్ష్యలను, మూఢాచారాలను వెలి వేయాలని ఎంతో శ్రమపడ్డారు. కాని, వారి శ్రమ బూడి

దలో పోసిన పన్నీరే అయింది.

సంఘంలో అవినీతి తగ్గకపోగా, మరింత యెక్కువగా సాగింది. అందుకే మన జీవితాలలో అలజడులు, ఆందోళనలు. దీనికి కారణం ఒక్క ఆర్థిక అసమానతలే కాదు, మనుషులలోని నీచబుద్ధి, ప్రవృత్తికూడా.

ఇలా కారణాలు చెప్పటంటే ఎన్నయినా వస్తాయి. కాని, మనకు కావల్సింది అవి కాదు. మన ముందుజీవితం.

అందుకే, మనం సంఘాన్ని తీర్చి దిద్దుకోవాలి. నియమాలు, కట్టుబాట్లు వుండటంవల్ల ఎన్నో అనర్థాలకు దారి తీస్తాయని వేరే చెప్పనవసరం లేదు.

నాగరిక జీవితానికి, మెషిన్లకు అలవాటుపడిన మనకు ఈ జీవితం భయంకరంగా వుంటుంది. కాని తప్పదు. మనం యిప్పుడు ఆదిమానవులము. మననుంచి డెవలప్ జరగాలి.''

ఇలా తన అభిప్రాయాలు బయటపెట్టాడు సుధామోహన్. ఆయన తరువాత చాలామంది తమతమ అభిప్రాయాలు వెలిబుచ్చారు. కొంతమంది విడిపోవటానికి కూడా సిద్ధపడ్డారు.

అందరి అభిప్రాయాలు విన్నాక, చివరగా నేను లేచి మాట్లాడటం మొదలుపెట్టాను.

''జంటిల్మన్! నేను మీ అందరికి చెప్పదగ్గవాడిని కాను. మీ అంత తెలివితేటలు గాని, వయస్సుగాని, అనుభవంగాని నాకు లేదు. అయినా నా చిన్న అనుభవంతోటి మీకు కొన్ని విషయాలు చెప్పదలుచుకున్నాను.

ఏ సంఘానికైనా మూల స్తంభం, మూలస్థానం 'వ్యక్తి'. వ్యక్తిలేనిదే 'సంఘం' లేదు. వ్యక్తుల కలయికే 'సంఘం'. ఏ సంఘంలోనయినా తొలి ప్రయోజనం 'వ్యక్తిశ్రేయస్సు'. వ్యక్తి శ్రేయస్సుమీద ఆధారపడే 'సంఘ శ్రేయస్సు' వుంది. ఈ సంగతి మీకూ తెలుసు.

అందుకే మన సమాజంలో వ్యక్తిశ్రేయస్సుకి ప్రాధాన్యత యిచ్చారు. అయితే, అనేక యితర కారణాలవల్ల; వ్యక్తుల అహంకారం, అహంభావం; బలవంతుల, ధనవంతుల జోక్యంవల్ల సంఘ స్వరూపమే మారిపోయింది. అందుకే ఎన్నో తేడాలు, అక్రమాలు, అవినీతి. ఇంకా ఎన్నెన్నో!

నేను వాటి జోలికి పోదలుచుకోలేదు. ఎందుకంటే వాటిని గురించి మీకు బాగా తెలుసు.

నేను చెప్పేదేమంటే, పూర్వం మన సంఘ నియమాలను, పూర్తిగా తొలిగించాలనటం మూర్ఖత్వమే అవుతుంది. మంచిని గ్రహించి, చెడుని వదలాలి గాని, చెడుతోపాటు మంచినికూడా వదలటం మంచిది గాదు.

ఆదిమానవుల దగ్గర్నుంచి మనజీవితం చూస్తే ఐకమత్యమే బలం అన్నది అందరికీ బోధపడుతుంది. అంత దాక ఎందుకు?...మనమంతా ఎందుకు కలుసుకున్నాము? ఇక్కడే కన్పిస్తుంది మన ఐకమత్యం. అందరూ కలిసి కట్టుగావుంటే ఎన్నో లాభాలుంటాయి.

మరో సంగతి...యిక్కడ ఆడవాళ్లు, నలభై, ముప్పైమందికంటె ఎక్కువ లేరు. కాని, మగవాళ్ళుమాత్రం నూటయాభైమంది. ఈ లెక్కన ప్రతి స్త్రీకి ముగ్గురు పురుషులు. మానవుడికి తిండి, బట్ట, గుడ్డ ఎంత అవసరమో సెక్స్‌కూడా అంత అవసరమే! మరి ఒక్కొక్క స్త్రీ ముగ్గురు పురుషుల్ని భరించగలదా? లేక ఆమె కేవలం పిల్లల్ని కనటానికేనా? అందుకే ఒక స్త్రీకి ఒక పురుషుడు అంటూ వివాహాన్ని ఏర్పరచాలనుకుంటాను నేను.

ఇంకొక సంగతి ... ప్రస్తుతం ఎంతోమంది గ్రుడ్డివాళ్ళయిపోయారు. వారిని అలాగే వదిలెయ్యకూడదు. వారికి

పుట్టే పిల్లలు మంచివారుగానే పుడతారేమో!

మన సంఘాన్ని వృద్ధిచెయ్యాలంటే ఒకటే మార్గం. మనమంతా కష్టపడి పనిచెయ్యాలి. మనలో ఆర్థిక వ్యత్యాసా లుండకూడదు. అంతేగాదు, అంధ స్త్రీలను కూడా పెళ్ళి చేసుకోవాలి. మనలో డాక్టర్లు, సైంటిస్టు లున్నారు. వారికా గుడ్డితనం పోగొట్టే మందును కను గొనాలి. ఒక్కొక్కరికే చూపు తెప్పించి, మన సంఘంలో కలుపుకోవాలి!''

ఇలా ఆవేశంగా ముగించి కూర్చున్నాను. ఆ చిన్న సభలో కలకలం రేగింది.

అంతవరకు యితరులు చెప్పింది వేరు. నేను చెప్పింది వేరు. కొంతమంది నా వంక చూసి నవ్వుతున్నారు. మరి కొంతమంది సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తున్నట్లు కన్పిస్తున్నారు. ఇంకొంతమంది నా వంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు. వారిలో ఒకతె అనూరాధ.

మేమీ సంగతి తెల్సుకోక ముందే, బయటినుంచి, కేకలు విన్పించాయి.

బయట ప్రహరీదగ్గర, ఇనుపగేటవతల కొన్ని వందల మంది గుడ్డివాళ్ళు నిలబడి వుండటం కన్పించిందా మసక చీకట్లో.

10

ఇటువంటి ఆపద సంభవించవచ్చుననే ఉద్దేశ్యంతో నే రివాల్వర్లు, తుపాకులు మొదలయిన ఆయుధసామగ్రికూడా పోగుచేయటం జరిగింది.

మాలో పదిహేనుమందివరకు తుపాకి పేల్చటం వచ్చు. సేఫ్టీగా వుండటానికి మరికొంతమందికి యిచ్చినట్లే, నాకూ ఇచ్చారు.

కొంతమందితో పాటు, డాక్టర్ సుధామోహన్, కాగ డాలు పట్టుకొని గేటుదగ్గరకు నడిచాడు. గ్రౌండ్ వెనక మరో దారి వుంది. అటు ఎవ్వరూ లేరు.

హేండ్ మైక్‌లో అరచి, చెబుతున్నాడు డాక్టర్.

"జాగ్రత్త! మా దగ్గర తుపాకులున్నాయి. దగ్గరకు రాకండి. ఏమీ చెయ్యడానికీ ప్రయత్నించకండి!"

నేనూ, రాధ చీకట్లో వుండి వారి మాటలు వింటున్నాము. అటునుంచి అలజడి లేచింది. మాలో ఒకరిద్దరు తుపాకులు, రెండు మూడు గుళ్లు కాల్చాక గాని వారిలో అలజడి తగ్గలేదు.

"గేటు తీయండి!" అరుస్తున్నా డొకడు. వారి లీడర్ కాబోలు.

"ఎందుకు?" దబాయిస్తున్నాడు మోహన్.

"మీరంతా మమ్మల్ని మోసం చేశారు. మా ఆహారం, మా వస్తువులు అన్నీ దొంగిలించారు. మేమెలా బతకాలి. మేమూ మీతో పాటే వస్తాం!"

"వచ్చేం చేస్తారు? చంపుతారా మమ్మల్ని?...ఐనా మీ రెందు కింక జీవించి వున్నారు? మీవల్ల లోకానికి ఎటువంటి ఉపయోగమూ లేదు. పైగా మీవల్ల మాకు అపకారమే జరుగుతూంది. ఒకవేళ శ్రమపడి మీకు కళ్ళు తెప్పించినా లాభంలేదు. మీరంతా ఛాందసులు. సంకుచిత భావాలు కలవాళ్ళు. మీవల్ల మా కెటువంటి లాభం లేదు. మీమీద మానవత్వంతో జాలి చూపటం దండగ. మీరు మాతో కలిసి వున్నందువల్ల మేమూ మీలాగే మారిపోతాం."

"మీరు మాత్రం సనాతనులు, ఛాందసులు కారా?

ఇప్పటిదాక ఎవరిదగ్గిర జీవించారు?'' హేళనగా అడిగాడు అతను.

''అవును_జీవించాము. మేము చేయదల్చుకున్న ప్రతి పనికి అడ్డు వచ్చారు. మేము యిప్పుడు సృష్టించబోయే సమాజంలో మీలాంటివాళ్ళకు స్థానం వుండదు. ఉండ నీయము. మాది ఫ్రీ_సొసైటి. అసూయ, అవినీతి, ద్వేషం, పగ...ఏమీ వుండవు!''

పకపక నవ్వాడతను.

''మేము ఛాందసులమే. అసూయాపరులమే! కాని, మీరు?...మీ జాతి, మీ మనుషులు, మీ సంఘం. మీది మాత్రం స్వార్థజీవితం కాదా? మీ కళ్ళున్నవాళ్ళకేనా అన్ని సౌఖ్యాలు ... మాకు అక్కర లేదా? మేము మను షులం కామా? ఇక ఆర్థిక అసమానతలు అంటావా? అవి మీరు సృష్టించబోయే సంఘంలో వుండవా?''

ఉద్వేగంతో చెబుతున్నా డాయన.

''లేదు. మీ రెన్నటికీ అలాంటి స్వర్గాన్ని సృష్టించ లేరు. మానవుడికి ఈర్ష్య, ద్వేషం, అసూయ అన్నవి జన్మతో వస్తాయి. వాటిని వదిలించుకోవటం పెద్దపెద్ద మునులకే సాధ్యం కాలేదు.

మమ్మల్ని వదిలిపోతున్నారు మీరు. మీరు హాయిగా జీవించగలరా? కొంతకాలం పోయాక మీలో ఎవరికో విసుగు పుట్టవచ్చు. సంతృప్తిగా ఎవరూ జీవించలేరు. ఇప్పుడున్నది చాలకపోవచ్చు. ఇంకా కావాలనిపించ వచ్చు. అప్పుడే అంకురిస్తోంది మీలో స్వార్థం. తత్ఫలితం గానే మీలో దగా, మోసం, కుట్ర బయలుదేరతాయి. మళ్ళీ మొదటికే వస్తారు.

అయినా ఇది చెప్పండి. మేము చేసిన నేరం యేమిటి?

మా కళ్ళు పోతే దానికి మేము బాధ్యులమా? చెప్పండి.''

చీమ చిటుక్కుమన్నా వినపడేంత నిశ్శబ్దం.

రాధని రమ్మనమన్నట్లు చేతితో తట్టి సైగ చేశాను.

ఇద్దరం స్కూలు గ్రౌండ్ రెండో చివరకు వచ్చాము నెమ్మదిగా.

''రాధా! వారు చెప్పినదాంట్లో కూడా నిజం వుంది. మనం ఎన్నటికీ మనం కోరుకునే స్వర్గాన్ని సృష్టించలేము. మనలో దురాశ, స్వార్థం తగ్గనంతవరకు అటువంటి సమాజం ఏర్పడదు.

మనం యిక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోదాం. ఇక్కడేమి జరుగుతుందో చెప్పలేము!''

''ఎక్కడికి వెళ్దాం?'' నిరాశగా అడిగింది రాధ.

''ఏమో! ఈ విశాల ప్రపంచంలో మనకి చోటు దొరక్కపోతుందా?'' అన్నాను.

''అయితే పరిస్థితులు ఎదుర్కొనే ధైర్యం మీకు లేదా?''

''ఇవి పరిస్థితులు కావు. ఇది అంధుల లోకం!''

ఇద్దరం మాకు కావాల్సిన ట్రక్‌లో ఎక్కి, వెనక గేటుగుండా బయటపడ్డాం. అటునుంచి కాల్పులు విన్పిస్తున్నాయి.

రాధ నా దగ్గరికి జరిగి, నన్ను అతుక్కుపోయింది' ఒకచేత్తో స్టీరింగ్ కంట్రోలు చేస్తూ, రెండో చేత్తో ఆమెని మరింతగా పొదువుకున్నాను. నా మనస్సిప్పుడు ఆలోచిస్తూంది.

మా భవిష్యత్తు ఏమిటని?

—: ఐ పో యిం ది :—